

בש"פ 3374/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 3374/15

לפני:
העוררת:
כבוד השופט א' שהם
מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:
פלוני

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים,
מיום 14.5.2015, בתמ"ת 39489-07-14, שניתנה על-
ידי כב' השופט כ' מוסק

תאריך הישיבה: כ"ו באייר התשע"ה (15.5.2015)

בשם העוררת: עו"ד אושרה פטל-רוזנברג

בשם המשיב: עו"ד שי עציון

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 14.5.2015, בתמ"ת 39489-07-14, שניתנה על-ידי כב' השופט כ' מוסק, בגדרה נדחתה בקשת העוררת להחזיר את המשיב למעצר עד תום ההליכים.

כתב האישום שהוגש נגד המשיב והליכים קודמים

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום, במסגרת הסדר טיעון, המייחס לו עבירה של מעשה מגונה בנסיבות אינוס, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובזיקה לסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 15.7.2014 בשעה 19:45 לערך, פגש המשיב, שהוא יליד 1958, את ש', קטינה ילידת 2003 (להלן: הקטינה), בסמוך ל"פארק הכלבים" בקרבת כיכר ביישוב המשיב הציע לקטינה לבוא עמו לפארק ולטייל יחד עם שני כלבים שהיו בחזקתו. כאשר הגיעו, המשיב והקטינה לפארק, התיישב המשיב על ספסל, חיבק את הקטינה ואמר לה כי היא כמו הבת שלו, ו"שהיא יפה, חמודה וכיף לגעת בה כי היא נעימה". בהמשך, הציע המשיב לקטינה ללכת יחדיו לכיוון ביתה, וכאשר הגיעו השניים לחלק אחר בפארק, התיישב המשיב על ספסל, פיסק את רגליו, משך אליו את הקטינה בניגוד לרצונה, והצמיד אותה אליו, כך שבטנה התחתונה וירכה נצמדו לגופו. באותה הזדמנות, נשק המשיב לקטינה מספר פעמים בלחייה, טפח על ישבנה, וניסה לנשק אותה בצווארה ובפיה, אך הקטינה הצליחה להרחיק את ראשה לצד, כך שהמשיב "לא יצליח בכך". לאחר זמן קצר, אמרה הקטינה למשיב כי מאוחר ועליה לחזור לביתה, אך המשיב חזר ואמר לה "רק עוד נשיקה אחת", וניסה לנשק אותה שוב ללא הסכמתה. לבסוף, הצליחה הקטינה לחמוק מהמשיב ורצה לביתה "כשהיא בוכיה ומפחדת". נטען בכתב האישום, כי במעשיו המתוארים לעיל עשה המשיב "מעשה לשם גירוי וסיפוקו המיני, בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים, וללא הסכמתה החופשית".

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, ביקשה העוררת לעצור את המשיב עד לתום ההליכים במשפטו. במסגרת דיון בבקשת העוררת, הופנה המשיב אל שירות המבחן לצורך הכנת תסקיר מעצר בעניינו. ביום 7.8.2014, ולאחר עיון בתסקיר המעצר, הוחלט (כב' השופטת נ' בן אור) לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, שעיקרה מעצר בית מלא בבית הוריו בירושלים, בפיקוח אשתו, הוריו, בנו ובתו. כמו כן, נקבע כי המשיב יפקיד סכום של 3,000 ₪ "להבטחת עמידתו בתנאי השחרור", כאשר הוא וכל אחד מהערכים יחתמו על ערבות בסך 10,000 ₪. ביום 28.9.2014, שונתה כתובת מעצר הבית לעיר מודיעין, כאשר כל יתר תנאי השחרור בערובה נותרו על כנם.

4. ביום 28.10.2014, הודה המשיב בבית המשפט המחוזי בירושלים בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן, והורשע בהתאם להודאתו. באותה ישיבה הופנה המשיב אל שירות המבחן לצורך הכנת תסקיר בעניינו, וכן התבקשה הערכת מסוכנותו המינית. באותה הזדמנות ניתנה למשיב האפשרות לצאת לתפילות בבית כנסת במודיעין מידי שישי בין השעות 16:30-18:00 ומידי שבת בין השעות 07:30-10:00, וזאת בליווי צמוד של בנו.

5. בתסקיר מיום 27.1.2015, נאמר, בין היתר, כי המשיב לוקח אחריות על התנהגותו "אולם מתקשה להסביר את מניעיו". המשיב ביטא רצון לקבל טיפול "לבדיקת מניעיו והתנהלותו", והוצע לו להשתלב בקבוצה טיפולית פסיכו-חינוכית המיועדת לאנשים שהופנו לשירות המבחן, בגין ביצוע עבירות מין. המשיב הביע נכונות להשתלב בקבוצה טיפולית זו, ולפיכך הומלץ לדחות את מועד הטיעונים לעונש במספר חודשים לצורך שילובו בקבוצה הטיפולית. עוד הומלץ לאפשר לו לצאת לעבודה "בתנאי שתשמר ההרחקה ממקום מגוריה של המתלוננת (..... - א.ש.) וכן יאסר עליו לעבוד עם קטינים או חסרי ישע". מאחר שהמשיב פוטר מעבודתו, הומלץ לאפשר לו לצאת מביתו, בין השעות 08:00-16:00, לצורך חיפוש עבודה.

6. בישיבה שהתקיימה ביום 28.1.2015, התנגדה העוררת לדחיית מועד הטיעונים לעונש, אך בית המשפט המחוזי (כב' השופטת ש' רנר) החליט לדחות את מועד הטיעונים לעונש ליום 15.6.2015, "וזאת על מנת לאפשר [למשיב] להשתתף בהליך הטיפול עליו המליץ שירות המבחן כמו גם המרכז להערכת מסוכנות". שירות המבחן התבקש להכין תסקיר עד ליום 8.6.2015. אשר לנושא העבודה, אושר למשיב לצאת מביתו, בימים א'-ה' בין השעות 08:00-13:00 "לצורך חיפוש עבודה בלבד". עוד הובהר, כי בעת יציאתו מהבית יהיה המשיב מלווה על ידי אחד המפקחים, כאשר

הערבויות שניתנו "ישמשו גם להבטחת קיום תנאי החלטה זו". ועוד נקבע, כי במסגרת חיפוש העבודה, המשיב לא יורשה להגיע ל....., שם מתגוררת הקטינה.

7. ביום 11.5.2015, הוגשה לבית המשפט המחוזי בירושלים בקשה לעיון חוזר בהחלטה לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, ולחילוט הפקדה וערבויות. נטען בבקשה כי המשיב הפר את תנאי השחרור בכך שיצא פעמים רבות מביתו ללא ליווי אחד המפקחים, כאשר במספר הזדמנויות הוא יצר קשר עם י', קטינה ילידת 2006, בכך שהציע ללוותה מבית הספר לביתה, הלך עמה לגן השעשועים, נדנד אותה בנדנדה שלא בהסכמתה, עקב אחריה בדרכה לפארק וליווה אותה בדרכה לבית הספר, בשעות הבוקר המוקדמות. עוד נטען, כי המשיב הגיע ליישוב למרות האיסור להכנס למקום שבו בוצעה העבירה בקטינה, כמתואר בכתב האישום. העוררת טענה, כי מדובר "בהפרות בוטות וחמורות אשר מלמדות על מסוכנותו הרבה [של המשיב] לקטינות", וכי אין ניתן ליתן, בו ובמפקחיו, כל אמון.

לפיכך, התבקש בית המשפט להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים ולחלט את הערבויות שניתנו על-ידי המשיב עצמו ועל ידי יתר המפקחים.

החלטת בית המשפט המחוזי

8. בית המשפט המחוזי (כב' השופט כ' מוסק) ציין בהחלטתו, מיום 14.5.2015, כי "הכלל הוא כי אדם שהפר את תנאי השחרור, יש לשקול בכובד ראש את מעצרו עד לתום ההליכים". עם זאת, הוסיף וקבע השופט מוסק, כי יש צורך "בנסיבות חמורות ביותר" כדי להחזיר אדם אל בין כותלי בית הסוהר, ובעיקר כאשר מדובר במי שנמצא תקופה ארוכה במעצר בית. לפיכך, הוחלט שלא לעצור את המשיב עד לסיום ההליכים בעניינו, אך הוסף לתנאי השחרור גם איזוק אלקטרוני. אשר לבקשה לחילוט הערבויות, קבע השופט מוסק כי הדבר יישקל פעם נוספת לאחר סיום ההליך, "וזאת כדי לבחון את התנהלות המשיב בתקווה שהדבר יגרום לכך שלא תהיינה הפרות נוספות".

הערר

9. העוררת הגישה ערר על החלטה זו, תוך שהיא חוזרת על טענתה כי המשיב הפר ברגל גסה את האמון שניתן בו, וכי ההפרות החוזרות ונישנות מעידות על מסוכנותו. עוד נטען, כי המשיב הורשע בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, ולכן חזקת החפות אינה עומדת לו עוד. המשיב פגש בילדה קטינה במספר הזדמנויות ואף נגע בידה, באחד המקרים, תוך שהוא עושה שימוש באמצעי "פיתוי" בדמות כלבו, שבו גם השתמש כדי לפתות את הקטינה, מושא כתב האישום. הפרה בוטה נוספת שביצע המשיב נעוצה בכניסתו ל....., וזאת שלא למטרת חיפוש עבודה. נטען בנוסף, כי המפקחים שיתפו פעולה עם הפרותיו אלה של המשיב, ולפיכך יש הצדקה לחלט את הערבויות. בדיון שהתקיים בפניי, ביום 15.5.2015, טענה עו"ד אושרה פטל-רוזנברג, באת כוח העוררת, כי המשיב הודה בחקירתו כי יצא מביתו לטיול עם כלבו, ללא כל פיקוח, 28 פעמים לפחות, כאשר בארבע הזדמנויות היה המשיב במחיצתה של הקטינה, תוך שהוא פועל על פי אותו דפוס פעולה שמתואר בכתב האישום. בנסיבות אלה, סבורה העוררת כי אין מקום לסטות מהכלל, לפיו יש להחזיר למעצר עד תום ההליכים מי שהפר בצורה בוטה את תנאי שחרורו.

טיעוני המשיב

10. המשיב, אשר יוצג על-ידי עו"ד שי עציון, מבקש ליתן לו הזדמנות נוספת, בשים לב לעובדה כי במשך תקופה ארוכה הקפיד המשיב על הכללים, ולא הפר את תנאי השחרור לחלופת מעצר. כתוצאה מקשיים פיזיים ונפשיים, חלה אצלו התרופפות, אך המשיב הודה בהזדמנות הראשונה במעשיו וקיבל אחריות עליהם. עוד נטען, כי הגעתו של המשיב ל..... נועדה להסיע את רעייתו העובדת במקום, והוא לא יצא כלל מרכבו. לגבי הקשר שנוצר עם הקטינה נטען, כי לא היה כל מגע גופני ולא נעברה על ידו כל עבירה, כך שהקטינה לא עמדה בפני כל סכנה. עו"ד עציון הוסיף עוד, כי מצבה הכלכלי של משפחת המשיב בכי רע. המשיב עצמו הוא אדם מבוגר הלוקה בבריאותו, ומצבו הנפשי קשה ביותר.

בנסיבות אלה, התבקשתי לדחות את הערר, תוך הוספת כל תנאי שיתבקש, לצורך הידוק הפיקוח אחר המשיב.

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתי בחומר שהונח לפניי ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל. כפי שציננה העוררת, כאשר עסקינן בהפרת תנאי שחרור בערובה, מדובר בעילת מעצר עצמאית, הנובעת מהוראת סעיף 21(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), הקובע, כי בית המשפט יהיה רשאי להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים, מקום בו "בית משפט ציווה על מתן ערובה והערובה לא ניתנה להנחת דעתו של בית המשפט, או שהופר תנאי מתנאי הערובה, או שנתקיימה עילה לביטול השחרור בערובה" (וראו, בהקשר זה, בש"פ 7364/09 מדינת ישראל נ' אדרי (17.9.2009)).

כפי שציננתי בבש"פ 5673/12 אטינגר נ' מדינת ישראל (6.8.2012) (להלן: עניין אטינגר) "עילת מעצר זו נעוצה בהפרת אמונו של בית המשפט בנאשם, כאשר השחרור לחלופת המעצר נוצל על ידו... להפרת תנאי מעצר הבית" (וראו גם, בש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל (6.8.2012)).

ועוד הוספתי וקבעתי בעניין אטינגר, כי:

"בכך, יש משום העברת מסר ברור וחד משמעי, לאותם אלו ששוחררו לחלופת מעצר, כי אי הקפדה על תנאי השחרור תוביל, ככלל, לחזרתם למעצר מאחורי סורג ובריח, בשל אובדן אמונו של בית המשפט, בהם.

סטייה מכלל זה תתאפשר אך במקרים חריגים, ורק כאשר ניתן להצביע על נסיבות מיוחדות, בין אם מדובר בנסיבות ההפרה ובין אם בנסיבות אישיות יוצאות דופן" (שם, בפסקה 12, וראו גם, בש"פ 5983/12 בר שירה נ' מדינת ישראל (4.9.2012); בש"פ 1168/13 עראף נ' מדינת ישראל (18.2.2013)).

יצוין, כי באותם מקרים שאוזכרו על-ידי ב"כ המשיב (בש"פ 9035/06 מדינת ישראל נ' אברגיל (5.11.2006); בש"פ 6718/11 בן חמו נ' מדינת ישראל (28.9.2011); ובש"פ 1785/11 גואל נ' מדינת ישראל (23.3.2011)), עמדו בפני בית המשפט נסיבות מיוחדות, שהצדיקו להימנע מהחזרתו של הנאשם למעצר.

12. ובחזרה לענייננו. המשיב הורשע בביצוע מעשה מגונה בקטינה בנסיבות אינוס, ולבקשת שירות המבחן נדחה המועד לטיעונים לעונש, לצורך שילובו בקבוצה טיפולית. בתקופה שבה היה אמור המשיב להתמקד בנושא הטיפול,

לקראת שלב גזירת עונשו, הוא הפר, פעם אחר פעם, את תנאי שחרורו בערובה, תוך פגיעה בוטה באמון שניתן בו על-ידי בית המשפט. יציאותיו הרבות מביתו לטיול עם כלבו, ללא ליווי, מדגימות היטב את הזלזול בהוראותיו של בית המשפט, וזאת בעיקר כאשר חלק מאותן יציאות מפרות, נוצלו על-ידו על מנת לשהות במחיצתה של קטינה רכה בשנים, תוך שהוא מפתה אותה באמצעות כלבו ובמתקן שפתיים. התנהגות זו, שלא ניתן לה הסבר של ממש על-ידי המשיב, מעידה על מסוכנותו הרבה, וזאת מעבר לפגיעה באמון בית המשפט. לכך יש להוסיף את נוכחותו של המשיב ב....., נוכחות שהיא חמורה בפני עצמה גם אם תתקבל טענתו כי לא יצא מרכבו, שכן הובהר לו, חזור והבהר, כי נאסר עליו להכנס ליישוב זה, ולו לצורך חיפוש עבודה.

בנסיבות אלה, אין מנוס מקבלת הערר והחזרתו של העורר למעצר עד לתום ההליכים בעניינו.

13. אשר לחילוט הערבויות, יש ממש בטיעוני העוררת כי המפקחים לא ביצעו את המוטל עליהם ואיפשרו את ההפרות החוזרות ונשנות מצידו של המשיב. ואולם, בשל מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה, ועובדת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, אסתפק בחילוט הסכום שהופקד על-ידי המשיב בסך 3,000 ₪, מבלי להפעיל, לפני משורת הדין, את ערבותו העצמית של המשיב עצמו ואת ערבותם של יתר המפקחים.

14. סוף דבר, הערר מתקבל והמשיב יעצר עד לתום ההליכים. סכום ההפקדה בסך 3,000 ₪ יחולט לטובת אוצר המדינה.

ניתנה היום, כ"ח באייר התשע"ה (17.5.2015).

ש ו פ ט